

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/247/2021
Identifikačné číslo spisu: 7714214526
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7714214526.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne MUDr. U. Š.I. V., nar. X.XX.XXXX, bytom Q., D. U. Q. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, so sídlom Košice, Štúrova 20, proti žalovanej Q. S. E., nar. XX.X.XXXX, bytom B. Y. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Farkašom, so sídlom Michalovce, Nám. slobody 7, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 8 C 164/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. júna 2020 sp. zn. 11 Co 366/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 24. júna 2020 sp. zn. 11 Co 366/2018 v jeho zmeňujúcej časti a v časti náhrady trov konania z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť ospravedlniť sa žalobkyňi na internetovej stránke C..E..D., E.Á. skupina W. U. Č. B. O., na rovnakom mieste a rovnakej veľkosti písma uverejnením textu: „Q. S. E.Š. sa týmto ospravedľuje MUDr. U. Š. V.R. za nepravdivé tvrdenie, ktoré som napísala na jej adresu dňa 16.8.2014, keď som uviedla, že menovaná okráda ľudí, to že musí za ľuďmi dochádzať až do zahraničia a že jej práca je v nízkej kvalite“ (I.) a povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 2.000,- € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II.) a žalobkyňi priznal plnú náhradu trov konania (III.). Súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 11 a § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), čl. 26 ods. 2 a 4 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení priznania nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy konštatoval, že žalovaná výrok, podľa ktorého žalobkyňa „na SVK zjavne nemá koho okrádať, tak treba prísť skúsiť šťastie i tu v UK“, zverejnila na internetovej stránke C..E..D. , E. skupina W. a Č. B. O., ktorá je prístupná všetkým registrovaným členom tejto skupiny, bola tým podľa posúdenia súdu v značnej miere znížená dôstojnosť a vážnosť žalobkyne v spoločnosti, a preto jej priznal podľa § 13 ods. 2 OZ tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní výšky peňažnej náhrady súd zohľadnil „zvýšenú intenzitu neoprávneného zásahu“ vychádzajúc z toho, že žalobkyňa pracuje ako zubná lekárka v Birminghame a orientuje sa na pacientov zo Slovenska a Čiech žijúcich v Birminghame, v predmetnej

E. skupine sú pritom registrovaní práve Slováci a Česi žijúci v Birminghame, teda cieľová skupina žalobkyne, čo znamená, že vážnosť, dôstojnosť a profesijná česť žalobkyne bola narušená práve v okruhu osôb, ktorí sú na posudzovanie a hodnotenie žalobkyne ako zubnej lekárky obzvlášť vnímaví a citliví. Zároveň súd ale zohľadnil krátke trvanie neoprávneného zásahu, keďže predmetný výrok bol na internete zverejnený iba 48 hodín a berúc do úvahy uvedené skutočnosti dospel k záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 2.000,- € je primeraná povahe, intenzite a trvaniu neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobkyne. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) tak, že priznal úspešnej žalobkyni plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 24. júna 2020 sp. zn. 11 Co 366/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanej ospravedlniť sa žalobkyni uverejnením ospravedlnenia na označenej internetovej stránke a v ostatnej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietol, zároveň priznal žalobkyni nárok na 100 % náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania a bez zopakovania dokazovania dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady nemajetkovej ujmy vychádza z nesprávnych skutkových záverov a je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, pri nesprávnej interpretácii inak správne zvolenej právnej normy (ust. § 13 ods. 2 OZ). Odvolací súd nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie žalobkyni požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý záver nemá podklad vo výsledkoch vykonaných dôkazov a zistenom skutkovom stave, ani oporu v zákone a zásadách ustálených právnu praxou. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že v príčinnej súvislosti s napadnutými výrokmi žalovanej došlo k zníženiu jej dôstojnosti, profesijnej cti a vážnosti v značnej miere, s nepriaznivými následkami v profesijnej oblasti zvýšenej (závažnejšej) intenzity a širokého rozsahu. Taký následok podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyvodzovať iba zo samotnej skutočnosti, že žalobkyňa pracuje ako zubná lekárka v meste Birmingham, kde sa „orientuje“ na pacientov zo Slovenska a Čiech tam žijúcich, ktorí sú na posudzovanie a hodnotenie žalobkyne ako zubnej lekárky „obzvlášť vnímaví a citliví“, ako to nesprávne posúdil súd prvej inštancie. Tvrdenia a vyjadrenia žalobkyne v danom spore, ktorými odôvodňovala priznanie peňažnej satisfakcie popri požadovanom morálnom zadosťučinení, boli iba všeobecné, bez akejkoľvek konkretizácie, žiadna závažná ujma v jej osobnostnej sfére vykonaným dokazovaním nebola preukázaná a žalobkyňa neuniesla na svoje tvrdenia v tomto smere dôkazné bremeno. Podľa posúdenia odvolacieho súdu poskytnutie morálneho zadosťučinenia v podobe priznaného verejného ospravedlnenia na sociálnej sieti v znení uvedenom vo výrokovej časti rozsudku, je postačujúcim a účinným prostriedkom nápravy a zistené skutkové okolnosti prípadu nepreukazujú, že ujma žalobkyni spôsobená na jej osobnostných právach je natolko závažná, že je obtiažne reparovateľná a odôvodňuje popri morálnom zadosťučinení i priznanie satisfakcie formou relutárnej náhrady. Okrem toho bolo prihliadnuté na to, že žalobkyni sa dostáva zadosťučinenia tiež už samotným obsahom výroku a odôvodnenia tohto rozsudku, v ktorom je konštatované, že došlo k porušeniu jej práva na ochranu osobnosti konaním žalovanej. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v sporení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Namietala, že odvolací súd nepostupoval v súlade s ust. § 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP, keď napriek tomu, že z vykonaných dôkazov vyvodil iné skutkové zistenia ako súd prvej inštancie, nenariadil pojednávanie a nedal tak žalobkyni možnosť vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu pred tým, než z dokazovania vyvodil iný skutkový záver. Keďže odvolací súd skonštatoval, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, je zrejmé, že súdom prvej inštancie vykonané dôkazy (listinné dôkazy a výsluch žalobkyne), posúdil odvolací súd tak, že nepreukazujú ujmu odôvodňujúcu priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 OZ. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu,

navrhla preto podané dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala, že odvolací súd nepostupoval v súlade s ust. § 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP, keď napriek tomu, že z vykonaných dôkazov vyvodil iné skutkové zistenia ako súd prvej inštancie, nenariadil pojednávanie a nedal tak žalobkyni možnosť vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu pred tým, než z dokazovania vyvodil iný skutkový záver.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkom odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi

závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená v čl. 15 Základných princípov CSP a v § 191 CSP vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

13.1. V tomto kontexte podstatou dovolacieho prieskumu nie je prehodnocovanie skutkového stavu dovolacím súdom, ale kontrola postupu súdov oboch nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania. Otázka, či súd pri zisťovaní a vyhodnocovaní skutkového stavu rešpektoval ústavnoprocenčné zásady, je otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť prezentovaná dovolaciemu súdu v podanom dovolaní ako prípustný a dovolený dovolací dôvod podľa CSP. Zároveň je potrebné dodať, že nesprávne zistenie skutkového stavu veci má totiž, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vždy vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku, a preto takéto rozhodnutie súdu súčasne spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci (porov. I. ÚS 6/2018, 4 Cdo 88/2019).

14. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu v časti jeho výroku, ktorým zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a zamietol žalobu žalobkyne v časti náhrady nemajetkovej ujmy, k naplneniu vady vyplývajúcej z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto vada spočívala v nesprávnom postupe odvolacieho súdu týkajúcom sa prehodnotenia dôkazov vykonaných prvoinštančným súdom bez toho, aby ich v odvolacom konaní opäť vykonal (§ 384 ods. 1 CSP) a tým (aj) vydania - pre žalobkyňu - zásadne iného rozhodnutia - bez toho, aby sa k týmto záverom mohla vyjadriť, nakoľko odvolací súd v tejto časti rozhodol bez nariadenia pojednávania, „ex cathedra“ (§ 385 ods. 1 CSP) napriek tomu, že bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

15. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP). Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

16. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ak odvolací súd v rámci preskúmvania rozhodnutia súdu prvej inštancie dôjde k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakuje. Uvedená povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť. O nové hodnotenie dôkazov ide tam, kde má odvolací súd iný názor na spoľahlivosť dôkazného prostriedku. Zároveň, ak chce odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej inštancie založené, obligatórne musí byť nariadené odvolacie pojednávanie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1279, 1287).

17. Odvolací súd je ako riadny opravný súd súčasne viazaný aj skutkovým stavom. Úvahy odvolacieho súdu o správnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie sú však značne obmedzené, pretože v zásade je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. V prípade pochybností o jeho správnosti má možnosť dospieť k iným skutkovým záverom, ak tieto vyplynú z poznatkov, ktoré odvolací súd získal tak, že opakovane dôkazy vykonané súdom prvej inštancie alebo vykonal nové dôkazy.

Podmienenie zmeny skutkových záverov ustálených súdom prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva z požiadavky rešpektovať zásadu priamosti a ústnosti civilného konania, ktorá má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky, ako pre súd prvej inštancie. Zásada priamosti je dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchýlenie sa od skutkových zistení súdu prvej inštancie. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je uvedená zásada oproti konaniu pred súdom prvej inštancie ešte sprísnená, pričom pre opakovanie dôkazov platia tie isté procesné postupy, ako pri vykonávaní pôvodného dôkazu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 98/2017).

18. Z uvedeného tiež vyplýva, že na to, aby sa odvolací súd mohol odchýliť od skutkových zistení, ktoré súd prvej inštancie čerpal z výpovedí strán alebo svedkov, ktorí boli súdom prvej inštancie vypočutí na pojednávaní, musí dôkazy priamo vykonané súdom prvej inštancie opakovať, prípadne doplniť. Pokiaľ sa odvolací súd mieni odchýliť od skutkových zistení urobených súdom prvej inštancie na základe dôkazu vykonaného pred súdom prvej inštancie, je nutné, aby dôkazy sám opakoval a zabezpečil si tak rovnocenný podklad pre prípadné odlišné zhodnotenie dôkazu. Je neprípustné, aby odvolací súd k svojim odlišným skutkovým zisteniam dospel len na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie. Na to, aby ich mohol inak zhodnotiť, ich musí v odvolacom konaní opäť vykonať.

19. V prejednávanej spore dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňou uplatnený nárok je v celom rozsahu dôvodný. Vychádzal pritom z listinných dôkazov predložených žalobkyňou a z jej výsluchu, na základe takto vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie uniesla dôkazné bremeno a preukázala opodstatnenosť uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolací súd však rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti nároku zmenil tak, že žalobu zamietol. Argumentoval tým, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že v príčinnej súvislosti s napadnutými výrokmi žalovanej došlo k zníženiu jej dôstojnosti, profesijnej cti a vážnosti v značnej miere, s nepriaznivými následkami v profesijnej oblasti zvýšenej (závažnejšej) intenzity a širokého rozsahu, a teda žalobkyňa dôkazné bremeno neuniesla, na základe ňou predložených (a vykonaných) dôkazov nebolo možné žalobe vyhovieť.

20. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd, hoci dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvej inštancie a od jeho skutkových zistení sa odchýlil a inak posúdil otázku (ne)unesenia dôkazného bremena žalobkyňou, nenariadil vo veci pojednávanie a nevykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Odvolací súd tak pred vydaním konečného rozhodnutia postupoval v rozpore s § 383, § 384 ods. 1, § 385 ods. 1 CSP a tiež s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu (pozri napr. sp. zn. 5Cdo/131/2009, 7Cdo/110/2018, 7Cdo/83/2018, 8Cdo/279/2019, 8Cdo/181/2020) a ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 400/2009, II. ÚS 506/2013). Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

21. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd postupoval v priamom rozpore so znením ustanovenia § 384 ods. 1 CSP, a teda sa natoľko odchýlil od jeho znenia, že zásadne poprel jeho účel a význam, keď dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako prvoinštančný súd bez vykonania vlastného dokazovania alebo jeho zopakovania v odvolacom konaní; k odlišnému hodnoteniu dôkazu má odvolací súd povinnosť poskytnúť sporovej strane možnosť sa k nemu vyjadriť. Pokiaľ tak neurobí, možno považovať jeho odchýlné skutkové závery za nepodložené, urobené v rozpore s § 204, § 378 ods. 1 a § 384 ods. 1 CSP a v takom prípade je odvolacie konanie postihnuté vadou podľa § 420 písm. f/ CSP (pozri napr. sp. zn. 3Cdo/111/2017).

22. Vzhľadom na zistenie, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na výskyt vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

23. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.